

ning er i Strid med denne Lov. Det ærede Medlem kan mene, at denne kongelige Anordning kunde gaa videre, men naar den ikke gaar videre, er der kun hjemlet Mulighed for at benytte denne bestemte Retsdag, og der forekommer mig da ikke at kunne være nogen Tvivl. Selv om Loven kunde siges at være flertydig, saa har Anordningen dog det Fortrin fremfor Loven, at den drager Grænsen, og det, at den ikke drager Grænsen videre — og efter nogles Mening drager den snævrere Grænser — kan ikke svække den kongelige Anordnings afgørende Betydning paa dette Punkt.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 96 af 23. Maj 1902 om Alderdomsunderstøttelse til værdige trængende udenfor Fattigvæsenet.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 2883 ff.)

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Overgang til 3die Behandling sattes til Forhandling under et.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 samt Sagens Overgang til tredie Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Folketingsvælgeres Udøvelse af Valgret i det første Aar efter deres Flytning fra Valgkredsen eller Staden.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3195—96.)

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Forslagsstilleren (Krabbe): Denne Sag, som jeg har tilladt mig at stille et Lovforslag om, er jo allerede foreløbigt bleven omtalt under Finanslovens første Behandling. Jeg skal her kun give en kort Begrundelse af Lovforslaget, som det foreligger. Grundlovens § 30 undtager jo dem fra at have Valgret, der ikke have haft fast Bopæl et Aar i den Valgkreds eller den Stad, hvori de opholde sig paa den Tid, da Valget foregaar. Det er Stedbestemmelserne om Betingelse for Valgret til Folketinget. Naar Valgloven havde den Opgave at udføre disse Grundlovsbestemmelser nærmere, saa burde det ved Valgloven være iagttaget, at Udførelsen skete saadan, at Undtagelsen ikke blev mere omfattende, end det efter Grundlovens Ord var nødvendigt. Dette er imidlertid ikke bleven iagttaget ved Valgloven. I Valglovens § 10 om Valglistenes Affattelse er der truffet saadanne Bestemmelser, at der derigennem i Virkeligheden er indført det Krav, at man for at være Vælger ikke alene skal have *Ophold* paa Valgstedet paa Valgdagen, men ogsaa skal have *Bopæl* der. Men dette fastsætter Grundloven aldeles ikke. Grundloven lægger ingen Vægt paa, hvor Vælgeren i Valgets Øjeblik har Bopæl. Han kan have Bopæl i flere Valgkredse, i flere Stæder, og Grundloven siger ikke en Gang, at han overhovedet skal have Bopæl, men den siger, at han skal have haft mindst et Aar fast Bopæl i vedkommende Valgkreds. Idet Valgloven ved sine Valglistebestemmelser har givet Grundlovens Bestemmelse en saadan Udførelse, har den i Virkeligheden udvidet den Undtagelse, som Grundloven sætter — ja, udvidet den er for stærkt, det var, som om den almindelige Lov havde forandret Grundloven, men den har givet Undtagelsen et videre Omfang, end der med Nødvendighed følger af Grundloven. Dette bør ikke være Tilfældet, og i de senere Aar og ved de senere Valg er det mere og mere, efterhaanden som Interessen for Valgene og Deltagelsen deri stiger, bleven følt som et Savn, at de fraflyttede i en Kommune miste Adgangen til at udøve deres Valgret. Det har nu ogsaa længe været erkendt, vistnok ogsaa her i dette Ting, at Valglovens Bestemmelser her vare mindre heldige, og at de indeholdt en Ubillighed mod den flyttede Vælger, men man har vel ikke fundet noget Middel, hvorved man kunde raade Bod derpaa, uden at der blev gjort Brud paa hele den Ordning, som i Valg-